

O poetă precoce

Născută în 1993, Ioana Ichim se remarcă încă din clasa a II-a, când era elevă la Școala „Alexandru Ciucurencu”, prin creații literare ce anunțau un talent deosebit. În ciclul gimnazial, sub îndrumarea profesoarei de română, Floarea Calenic, își perfecționează aptitudinile înnăscute și publică volumul „Treisprezece și trei sferturi” (2008), o premieră la nivel național, ținând cont de vârsta autoarei.

În prefața volumului, profesoara Floarea Calenic preciza: *Infinitul, visul,*

albul purificator, lumina, devin, în creațiile poetei, simboluri ale unei lumi spre care tânjește sufletul ei, agresat de realitatea cotidiană. Creatoarea vrea să iasă din „temnița” la care o condamnă banalul vieți, dorind să nu-i fie frânte aripile în zborul lor spre azur.

Absolventă a Facultății de Comunicare și Relații Publice din cadrul SNSPA București, Ioana Ichim începe să devină „o voce” puternică în publicitate.

TURN DE FILDEȘ

M-am născut ieri
Într-o lume cu înclinații deosebite
Către materialism.
Aveau toți doctorate în acest domeniu
Își stângeau printre degete
Diplomele cu contururi ascuțite,
Să se convingă cu adevărat că există.
Nici nu știu cum am putut rezista,
Atâta timp în lumea lor...
Începusem să sfidez orice constângere
A lumii fizice,
Fapt pentru care m-au aruncat
În temnița realităților mele.
Mi-e bine aici.
Pretutindeni mă încălzește același foc interior:
E cald și miroase a mine.
Dacă aș fi avut pereți
Care să mă îngrădească,
Aș fi reușit, probabil, să-mi scrijelesc
Și câteva însemne rupestre,
Cuvinte, dictate de gânduri,
Cărora orele de materialism le-au smuls cu răutate aripile...

TREISPREZECE ȘI TREI SFERTURI

Mi-am deschis de dimineață palmele
Să-mi scufund în adâncul lor
Întregul vis,
Zgâriat cumva spre vârf de degete și înapoi.
„Eu nu mai pot să înțeleg
Chemarea de-altădată!...
De la o vreme runele sunt iarăși mute.”
Cobor încet pe linia vieții,

Azi fac treisprezece și trei sferturi
Bătăi de aripi
Din zboru-mi spre lumină.

INTERIOR

De fiecare dată când încerc să privesc înăuntru-mi
Nu reușesc să văd decât calmul
Vulcanului care-a erupt;
Trupul îmi toropește de căldura lavei înc-arzânde,
Iar sufletu-mi haotic, deranjat de
Mișcarea aceasta tectonică
Ce-i spulberă perfectă organizare în trăiri,
Se prăbușește cu tot postamentul
Pe care-l așezasem altădată.
Monument interior...
Privirea mea e infinitul în care Universul
Și-a limpezit de funingine tot dorul lăuntric...
Liniștea asta mă doboară!